

Lepo

Pre nego što nastavimo sa praćenjem Gadamerovih analiza u *Istini i metodi* odnosno pre nego prikazemo način na koji umetničko delo vremenuje, osvrnućemo se na njegov kasniji tekst *Aktuelnost lepog*, koji pored ponavljanja refleksija o igri, pored toga uvodi i pojmove simbola, te dodatno naglašava značaj fenomena svečanosti ili praznika. Ovde ćemo za početak samo skrenuti pažnju na to kako Gadamer razume pojam lepog i njegov značaj za razumevanje umetnosti. Na prvi pogled pojam lepog više nema nikakvu vezu sa pojmom umetnosti i pre bismo mogli reći da on pripada metafizičkoj tradiciji promišljanja umenotsit, međutim Gadamer ukazuje upravo na suprotno.

Polazeći od sintagme lepe umetnosti, Gadamer pita šta je zapravo lepo? Još danas je zadržano, smatra Gadamer, značenje starogrčkog *kalon*, a to je da su neke stvari vredne viđenja i da su sačinjene za viđenje, odnosno da su tu za viđenje. Dakle lepo u tom smislu ne vodi nikakvom ispunjenju određene svrhe, ništa se ne može takoreći dobiti kao korisno od lepog. Lepo samo sebe ispunjava kao neka vrsta samoodređenosti, i lepo kao takvo uživa u vlastitom samoprikazivanju.

Gadamer se poziva na Platonovo razumevanje lepog gde je lepo određeno kao ono što u najvećem stepenu isijava i vuče ka sebi. Drugim rečima, u *Fedru* Platon određuje lepo kao samu vidljivost onoga idejnog - kroz lepo prosijava ideja - zato je ono lepo ono koje najviše sija. Dakle, za Gadamera u Lepom koje susrećemo u prirodi i umetnosti mi iskušavamo javljanje istine i harmonije, koja prosto tvrdi: "Ovo je istina." Rečju, Lepo nam daje garanciju da istina nije nedostupna našem biću, ona se javlja neposredno tu, takoreći ona je neposrdno tu